

Parisiana.

Het verlangen om nog eens de Parijsche onderwijsinrichtingen te bezoeken, en de jovialiteit der Amerikaansche collega's, hield mij op mijne doorreis van Zwitserland naar Amerika een paar weken langer in Parijs dan oorspronkelijk mijn plan was. — Ik kreeg daardoor stof voor eene Parisiana.

Om te beginnen veroorloof ik me een praatje over de straat. — De vakbroeder, die wenscht dat ons beroep door al zijne beoefenaars, rijp en groen, af keurig van alle reclame worde uitgeoefend, krijgt in Parijs: „Zahnweh am Herzen.” Vooral in de „quartiers” wedijveren opzichtige adres-aanwijzingen in reclame-achtigheid met die van buurman kleeren schoenmaker. — In dikke houten Sinterklaasletters tegen de gevels der hoekhuizen van groote pleinen en straten prijken de woorden: „Dentiste”, „Chirurgien-Dentiste”, „Médecin-Dentiste”, als de betrekkelijk bescheiden aanwijzing van wat daar binnen te koop is. — Straks zult ge zien, dat het volstrekt niet alleen de kwakzalvers zijn, die zich van deze een halven meter hooge en witgeschilderde boterletters bedienen. — Méérzeggend, dan het zooeven genoemde, is het in nog grootere letters aangebrachte opschrift, met de specificatie er onder, van

„SOCIÉTÉ DENTAIRE DE PARIS”

CONSULTATIONS DENTAIRES

OBTURATIONS POUR FISSURES DU VOIL DU PALAIS.

TRAVAUX AMÉRICAINS. — DENTS SANS PLAQUE.

EXTRACTIONS SANS DOULEUR ET SANS DANGER. — GREFFE DENTAIRE.

CROWN AND BRIDGE WORK.

Redressements des dents des enfans.

Op honderd meter afstand is het menu te lezen! Zeker een groot gemak voor den buitenman, die in stad komt om zich iets van de tandheekkundige waar aan te schaffen. Reeds onderweg kan hij uitzoeken. Maar de vindingrijke Franschman, die zijne „Americain Dentistry” den volke verkondigt met steeds van kleur wisselende electriche lichtjes, is zeker wel de meest lumineuze in de „Ville lumière.” Moet het evenwel mijnen braven landgenoot verwonderen, dat deze charletannerie den achtbaren en heuschen Amerikaan in Parijs verdriet? Want hoe zouden wij het vinden wanneer — om eens iets te noemen — onze boter, kaas of degelijkheid op de Parijsche boulevard werd uitgespreid, — neen, versprong van rood en wit, naar blauw elektrisch licht, en daar binnen, in het verkoophuis zelf, door iemand, (die niet eens onze landstaal kent), allerlei streken werden uitgehaald onder onze vlag, onzen goeden naam aldus bezoe-delende? Hollandsche boter, kaas en karakter in Holland, en Amerikaansche tandheekkunde hebben nu eenmaal, terecht of ten onrechte, een grooten naam over de geheele wereld. Daarom zal het ons niet verbazen, dat aan den degelijken Amerikaan, — ja werkelijk er zijn er lezer! — deze Fransche humbug verdriet.

Of de Fransche tandheekkundige stand als zoodanig, zich erg stoort aan de reclameachtige aankondigingen van vele harer leden, waag ik te betwijfelen; (let wel: de kwakzalver-annonces, zooeven beschreven, laat ik er buiten). Na de

volgende schets van den Franschen toestand zal men gelegenheid hebben na te gaan, of mijn vermoeden grond van waarheid bezit.

Frankrijk telt verschillende soorten van tandheerkundigen; de „Chirurgien-Dentiste” vertegenwoordigt de jongste soort. Deze verkreeg titel en recht tot uitoefening der tandheerkundige praktijk bij de wet van 1892. Dan zijn er de „Dentistes”, personen, die, als het tandheerkundig vak beoefenende vóór dat de wet bestond, waren ingeschreven op de patentlijst op 1 Januari 1892. Bij „disposition transitaire” liet men zonder examen dezen het recht tot praktizeeren behouden. Het narcotizeeren is hun evenwel verboden. De oudere Amerikanen in Parijs o. a. vallen onder deze categorie. De artsen, die in geheel Europa, dus ook in Frankrijk, als al-kundig worden beschouwd, vormen de derde categorie. Zij mogen ook hier zonder eenige opleiding of examen zich zelve tot tandarts bevorderen; en zij doen dit te gemakkelijker daar de tandheerkunde door vele eerbare Fransche medici op zijn best als een onecht kind van de geneeskunde wordt beschouwd. Het arme wicht mag dus blij zijn, wanneer het van tijd tot tijd eenen echten afstammeling van zijn deftigen vader vindt, die het schaap opneemt, om met dat schaap zijn brood te verdienen.

Dan heeft men nog als vierde groep het vreemdsoortige gilde der „Mécánicos-Dentistes.” Tot voor korten tijd praktizeerden deze lieden er lustig op los, zonder zich veel om God of zijn gebod te bekommeren. Zacht gezegd geloof ik, dat er van dit gebod in de Fransche wet voor den mécanicien nog niet veel staat geschreven. Het schijnt evenwel in den aard van den chirurgien-dentiste te liggen, te zijn in overeenstemming met zijn denkbeeld van protectionisme van den stand, om den mécanicien-dentiste te vuur en te zwaard te bevechten. Met behulp van eene

organisatie, zich noemende Syndicat des Chirugiens-Dentistes de France, gaat men ze met wet en rechter te lijf. Verscheiden mécaniciens werden reeds vervolgd; o.a. werden bij uitspraak van de 9de Kamer van het Parijzer hof, van November 1903, een tweetal mécaniciens veroordeeld elk tot 50 francs boete, wijl bewezen kon worden, dat zij de „art dentaire” beoefenden, en wel, door het betreden van het gebied van de „prothèse de cabinet” of m. a. w.: zij namen afdrucken, deden aan wortelafslippen en alle voorbereidende handelingen, noodig voor het afleveren van kunstgebitten, waarover zij nu worden bestraft. Het vonnis vond ik uitvoerig beschreven en aangeplakt in eene der Parijse scholen, met de bijvoeging, dat het nu gelukkig eens en voor al was uitgemaakt dat een mécanicien, slechts mocht dienen als hulp in de huishouding van den tandarts.

Eenen anderen politiedienst verricht het syndicaat door het bedreigen van leerlingen der scholen, als ontdekt wordt, dat zij personen op hunne kamer behandelen.

De derde rubriek van vervolging is die van de Amerikaansche „confrères” en wel om hun doctorstitel. Daar het voor de studie der internationale reciprociteit belangrijk was, deze zaak nader te onderzoeken, zoo stelde ik mij niet tevreden met de verzameling der verschillende mondelinge gegevens, maar verkreeg tevens eene uitvoerige schriftelijke mededeeling van een der vervolgdten zelf; die mij o.a. het volgende schrijft:

„De werkelijke stand van zaken is deze; dat zich een „groot lichaam van Fransche tandmeesters heeft gevormd „met het doel de Amerikanen uit het Fransche gebied te „verdrijven. Hun plan schijnt te zijn zooveel mogelijk „beperkende, wettelijke bepalingen in het leven te roepen, „en tevens een blaam te werpen op den naam van allen „in Frankrijk practizeerende Amerikaansche tandartsen.

„Sommige van de Amerikaansche tandmeesters deden na de „bedreiging van het syndicaat zonder zelfverdediging afstand „van het gebruik van hun doctorstitel — slechts zeer enkelen „hadden geen aanduiding van den vreemden oorsprong „daarvan gegeven, maar alle anderen gaven dien wel, — Zij, „die weerstand boden aan de bedreigingen van het syndi- „caat werden voor den gewonen strafrechter gedaagd, waar „zij allen hun zaak verloren.

„Nadat het syndicaat te vergeefs aan mij de gewone „politiemaatregelen had beproefd, trachtte het den officier „van justitie te bewegen mij aan te klagen, maar deze, na „de zaak onderzocht te hebben, weigerde. Toen bracht „het syndicaat het geval zelf voor. Het beschuldigde mij „van surpatie van den doktorstitel en vroeg schadevergoe- „ding voor de schade, daardoor toegebracht aan de finan- „tiëele belangen van de leden. Daar de Fransche tandheel- „kundige graad niet die van doctor is, en de Amerikaansche „wel, zoo argumenteerde het syndicaat dat door hun doctors- „titel de Amerikaansche tandmeesters eene onverdiende „reputatie genieten. De Fransche wet zegt, dat bij het „gebruik van vreemde titels, de doctorstitel niet mag ge- „bruikt worden zonder aanduiding van den vreemden oor- „sprong. *) Nu heb ik nooit mijn doctorstitel gebruikt dan „met aanduiding van haren Philadelphischen oorsprong, „en ik deed dit zelfs vóór dat de wet werd gemaakt. Het „syndicaat beweerde niet het tegendeel, maar bracht de actie „in op grond, dat ik den oorsprong van mijn titel niet vol- „doende aangaf. Hoewel de wet hiervoor geene bepaalde „aanwijzing geeft, en de aanduiding van mijnen vreemden titel „in de 32 jaren van mijne praktijk nooit tot misverstand aan- „leiding gaf, won het syndicaat zijne zaak bij de gewone

*) Dit geldt evenwel slechts voor den medischen doctorstitel; zie *Le Droit, Journal des Tribunaux*, 11 et 12 Avril 1904. A.

„rechtbank, evenals het ook al de voorgaande gewonnen
„had. Evenwel, in den loop van het geding verklaarde de
„rechter verscheidene malen, en ook nog eens bij het einde,
„dat mijne persoonlijke eer en goede naam als tandarts
„door deze beslissing onaangetast waren gebleven, en gaf
„zelfs ten laatste eene onverwachte lofrede ten beste op de
„superioriteit der Amerikaansche tandmeesters.

„Ik bracht nu de zaak voor het hof van appel, dat de eerste
„uitspraak vernietigde, verklarende; dat voor de wet, noch
„inderdaad het syndicaat eenig recht van actie tegen mij be-
„zat, en veroordeelde dit lichaam in de kosten van het geding.

„Onze Fransche confrères, leden van het syndicaat, hebben
„alle min of meer verplichting aan ons voor hun vak-
„onderwijs. Zij, die niet stemden voor de actie, die tegen
„ons gevoerd werd, namen evenwel eene lijdelijke houding
„aan, gedurende dezen niet te qualificeeren veldtocht. Vooral
„in mijn geval was de handeling van het Fransche syndicaat
„weezinwekkend; daar ik met genoeg gedurende ver-
„scheiden jaren geld, en zonder vergoeding, veel kostbaren
„tijd van mijne drukke praktijk heb afgezonderd voor de
„stichting en instandhouding der tandheelkundige school
„nu genaamd: Ecole Dentaire de France.” Gedurende het
„beleg van Parijs van 1870—71 gaf ik al mijn tijd en energie
„als assistent-chirurg aan de Amerikaansche ambulance. Ik
„had voldaan aan den letter zoowel als aan den geest der
„Fransche wet, en bij beslissing van het hof van appel kwam
„uit, dat het syndicaat geene wettige klacht tegen mij kon
„inbrengen. Bovendien al was het waar geweest, dat er eene
„kleine redactiefout stond in de woorden, die den vreemden
„oorsprong van mijn doctorstitel aanduiden, het zou
„niet meer dan betamelijk geweest zijn, voor ditmaal af
„te zien van eene poging, om een blaam te werpen op
„den naam van iemand, die er zich in alle bescheidenheid

„van bewust is, diensten bewezen te hebben aan Frankrijk „en aan de Fransche tandheekunde, op een tijdstip, dat „beide die het meest noodig hadden.”

Tot zoover de vertaling van het authentieke stuk.

In den aanvang van dit opstel opperde ik het vermoeden, dat de Fransche stand zich niet veel aantrok van de reclame, in praktijk gebracht door sommige van zijne leden. Welnu, het kenmerkende van deze geschiedenis, en daarmede „nous revenous à nos moutons”: de beloofde Sinterklaasletters, is, dat de advokaat van beklaagde, tijdens het geding, fotografien vertoonde van de meergemelde reusachtige houten letters waarmede sommige heeren, Durand, Chirurugiens-Dentistes, en leden van het syndicaat hunne aanwezigheid op den gevel van het huis, waar zij praktizeeren, aankondigen.

Waar twee kijven, hebben beiden schuld. Zoo zal het ook wel hier wezen. De Amerikanen in Parijs zullen wel eens het een of ander gedaan hebben, dat de ergenis van de Fransche confrères opwekte; al was het slechts door hun betere werk. Het feit dient evenwel geboekstaafd, dat in het begin der 20ste eeuw een lichaam, (tellende over de 250 Fransche tandartsen), waarvan de eerste en meest honorabele mannen in Parijs lid zijn, eenen openlijken aanval doet op enkele, niet minder eerbare Amerikanen, die men in het gewone leven met „confrères” tituleert. Ik geloof, dat dit optreden eenigszins verklaarbaar wordt, als wij ons herinneren, dat een der sterkste instincten, ook van den mensch, dat van zelfbehoud is. Tevens hebben wij de gelegenheid op te merken, tot welke uitersten eene vereeniging van helpers der zieke menschheid kan vervallen, wier drijfveer schijnt te zijn het behartigen van zoogen. standbelangen, een streven dat in kwaliteit veel overeenkomst heeft met eerzuchtig streven tot verheffing van dien stand.

Of het wijs is om bij het drijven van het syndicaat, zoo-

als sommigen wenschen, een hooghartig stilzwijgen te bewaren? Naar mijne meening niet. Integendeel het zou wenschelijk zijn, de Fransche collega's door de broeders van over den Atlantischen Oceaan beleefd aan te manen, zich eenigszins in toom te houden. Eene internationale harmonie, die iets meer zal zijn dan schijnvertoon, is niet mogelijk, als men zich van zekere zijde niet ontziet aan zijn standegoïsme den vrijen teugel te laten.

Na deze verkwikkelijke trustgeschiedenis geef ik hier nog een kort verslag van de „American Dental Club of Paris” en van eene harer vergaderingen.

Reeds een tweetal jaren geleden had ik het genoeg eene vergadering bij te wonen, en ook nu weer mocht ik me vermeden in eene dier echt kameraadschappelijke samenkomsten van het puikje der Parijsche tandmeesters.

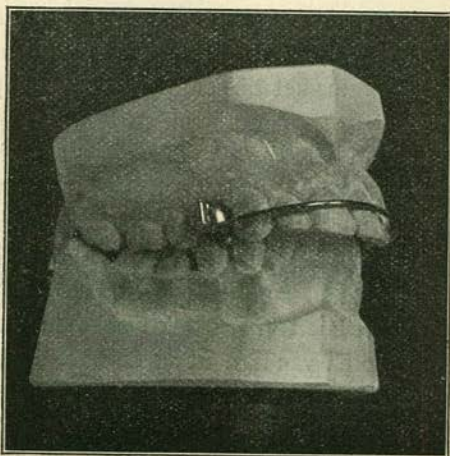
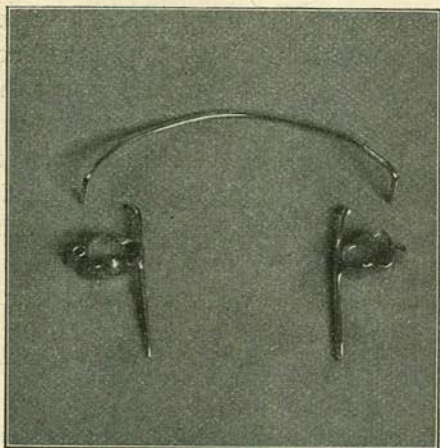
Drie vierden van het werkend ledental der club moet Amerikaan zijn; dit is de eenigste beperking; geen andere wordt gemaakt, dan die in de ballotage haar uiting vindt. Eenmaal per maand wordt ten huize van een harer leden, die zich daarvoor aanmeldt, eene vergadering gehouden, gevolgd door een klein souper. In het salon gezellig neergezeten, houdt men de besprekingen. Aan wetenschap wordt niet veel gedaan. Misschien wel, omdat men haar te hoog acht om door gewone praktijkmannen beduimd te worden. Men laat ze aan de grootmeesters. Ook in Parijs heeft de bezige praktijkman geen tijd voor degelijk, wetenschappelijk onderzoek. Men vertelt elkaar op de vergaderingen van zijne ondervindingen uit de praktijk, wat, bij de aanwezigheid van zoovele uitstekende kunstbroeders, uiterst belangwekkend is. Men verhaalt van wat men zelf vond en ondervond, niet schromende mededeeling te doen van slechte resultaten, wetende, dat die niet alleen voor

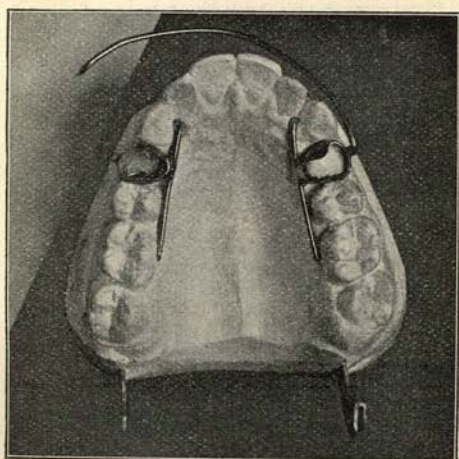
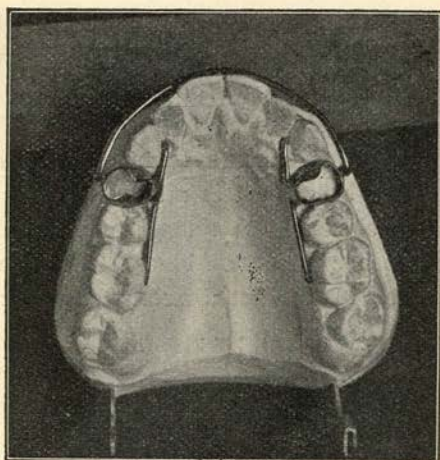
ons zelve, maar ook voor anderen hoogst leerzaam kunnen zijn. Naast de nieuwste nieuwtjes worden er ook oude nieuwtjes opgedischt. En waarom niet? Wie hoort niet gaarne als nieuw verkonden, wat hem zelf oud toeschijnt? Daarbij, brengt niet gedachtenwisseling over het oude het nieuwe vaak te voorschijn? Men komt te zaam om te leeren en geleerd te worden, om te geven van hetgeen men heeft, en om de andere „boys" te waarschuwen tegen fouten, die men beging. Ieder op zijne beurt is naar zijn vermogen tot mededeelen bereid. In stede van met overmatigen lof betaalt men elkaar met wederdienst; het aanhooren van elkanders denkbeelden en het daarop antwoorden met eigen opmerkingen. De vergadering wordt geleid door eenen autoriteitloozen president; ieder jaar een andere. Bij behandeling van eenig onderwerp vraagt hij op de rij af elken aanwezigen, of hij iets te zeggen heeft.

Op den avond van 6 Februari j.l. werden naast zeer gewone, ook enkele nieuwe zaken besproken. Het belangrijkste was wel de vertooning van Dr. G. C. Ainsworth's wijze van vergrooting van den tandboog. Daar deze methode blijkbaar nog niet gepubliceerd was, en ik ze belangwekkend genoeg vond om in het tijdschrift te worden opgenomen, richtte ik mij tot den uitvinder zelf met verzoek om nadere inlichtingen. Uit Boston gewerden mij nu de fotografiën, waarvan hier de reproducties met de volgende beschrijving van de hand van Dr. Ainsworth.

„Ingesloten zend ik U de fotografiën van het zelfwerkende „expansie-toestel. Het moet stevig aan de tanden worden „gecementeerd, en heeft in dat geval eene dubbele werking, „i. e. het vergrooten van den boog ter hoogte van de bicuspidaten en molaren, en het naar binnen drukken der voortanden, dit alles zonder veel attentie van den tandarts of „ongemak voor den patient. De labiale band, die zeer

„veerkrachtig is, (platinized gold) kan door den drager gemakkelijk in- en uitgenomen worden. Aan het toestel „kunnen verschillende wijzigingen worden aangebracht.”

Tot zoover Dr. Ainsworth.
In N. Y. zijnde, was ik in de gelegenheid in de praktijk

van een uiterst nauwgezet collega, een man op leeftijd, die niet over een nacht ijs gaat, het oorspronkelijk apparaat, en ook verschillende wijzigingen daarvan in werking te zien. Hij was bijzonder ingenomen met de vinding van onzen Bostoniaanschen kunstbroeder, en prees zeer de doelmatigheid van het toestel, vooral omdat men den patient betrekkelijk zoo zelden behoefde te zien.

Mochten afbeeldingen en uitlegging nadere opheldering vereischen, zoo ben ik hiertoe bereid. Elke vraag hierover in de vragen rubriek van het tijdschrift gesteld, zal ik, zoo mogelijk, gaarne beantwoorden.

R. ANEMA.